

חלקי בקהילתי

גליון 292

נטילת ידים

מדור הלכתי

עמוד 2

מאב לבן

נחמדים מזהב

עמוד 3

הזקן והמניין

חלקי בעבודתי

עמוד 4

מאחורי הקלעים

בתוך קהל ועדה

עמוד 5

לחם בוש

שיתברר ויתאמת

עמוד 7

לא הייתי שם

טור אורח

עמוד 8

חלקי בקהילתי

תשלוח קבלה לסעיף 46

יהי חלקי עמהם

הרה"ג ברוך צבי גרינבוים שליט"א | ראש ישיבת דרך ה' - חלקי בקהילתי

דרך ה'

לפני הפיכתה של סדום, מגלה הקב"ה לאברהם אבינו את מה שהולך לקרות. הסיבה לכך היא: "וה' אשר אני עושה... כי ידעתי למען אשר יצווה את בניו ואת ביתו אחריו ושמרו דרך ה' לעשות צדקה ומשפט". הנימוק לגילוי המוקדם לאברהם אינו ברור לכאורה, וכי בגלל שאברהם מחנך את ביתו לשמור את 'דרך ה' הוא צריך לדעת קודם על מה שעתיד לקרות לסדום?

כדי לענות על שאלה זו, כדאי לברר מהי בעצם אותה 'דרך ה' שאותה מנחיל אברהם לבניו ולביתו אחריו: על שני ערכים מרכזיים ייסד אברהם את יהדותנו. על צדקה ועל משפט: "ושמרו דרך ה' לעשות צדקה ומשפט".

המשפט דואג שהעולם יהיה מסודר יותר, לעומת זאת הצדקה דואגת שהעולם יהיה טוב יותר. ליהודים לא מספיק שהעולם יהיה מסודר יותר עם סדרי מנהל תקין. הם מבקשים לשנות, וליצור עולם טוב יותר, ערכי יותר, ומוסרי יותר. גם לאומות העולם יש את המצווה לקיים משפט בעולם - אחת ממשבע המצוות בהן מחויבים בני נח היא 'דינים' דהיינו להעמיד מערכת תקינה של סדר ומשפט. אבל המצווה לעשות צדקה בעולם - משפט של צדקה - היא חידושו הגדול של אברהם אבינו, אשר קורא לאנושות כולה ללכת בדרך ה' - דרך המושתת על כמה עקרונות:

א. יש אלוקים אחד בעולם.

ב. עניינו ומגמתו של האלוקים בעולם היא אחת - להיטיב עם העולם.

ג. אלוקים מבקש מאתנו ללכת בדרכיו, ולהיות טובים ומיטיבים עם העולם.

ד. אלוקים מבקש אתנו קשר. ה. האפשרות לתקשר עם האלוקים האחד והטוב - היא באמצעות עשיית טוב בעולם.

בדקתם פעם למה כשאתם עושים טוב למישהו - אתם מרגישים הרגשה טובה כזו שאין יותר ממנה, כאשר חלב מתמלא בהרגשת סיפוק אצילית שאין דומה לה? התשובה היא שבכל אחד מאיתנו יש נשמה אלוקית שרוצה להיטיב עם העולם - בדיוק כמו

הסיפוק שבנתינה
צילום אילוסטרציה: ברוך יערי

האלוקים - שהנשמה שבתוכנו היא חלק ממנו.

הרגשת הסיפוק שיש בנתינה לזולת - היא ראייה שלא ניתנת להפרכה על קיומה של נשמה אלוקית בתוך גוף האדם.

מכיוון שכל המגמה של ה' בעולמו היא רק להיטיב, הרי שכאשר יהודי עושה חסד - הוא מתחבר לאלוים הטוב שבתוכו, ונוצרת התאמה בין

אברהם אבינו ההולך בדרך השם, מלמד אותנו שההטבה לזולת היא התקרבות לבורא

ההתנהגות שלו בחיים - לבין הנשמה האלוקית שבתוכו שמחזיקה אותו בחיים.

זוהי הסיבה שה' מגלה לאברהם קודם את ההולך לקרות בסדום. כיוון שאברהם מחנך את ביתו על כך שה' הוא טוב ומיטיב, אזי לפני שהולכת לפעול בעולם הנהגת הדין בהפיכת סדום, מגלה ה' לאברהם את סיבת הדבר, כדי שידע אברהם את דרך ה' - שההטבה האלוקית גם היא נעשית במשפט וילמד אותה לבניו, שאין סתירה בין הפיכת סדום להנהגת הצדקה והמשפט.

ואכן, אברהם מבין מעצם הגילוי המוקדם, שאלוים מבקש ללמד אותו את גדרי הטוב, והוא הולך שוב אל ההטבה - בדרך ה' ומבקש רחמים על אנשי סדום, שוב ושוב, עד שהבורא יתברך מלמד את אברהם שגם בגדרי ההטבה האין סופיים של ה' - אין לסדום הרשעה מקום בעולם.

מעתה, אם נרצה להעמיד את כל יהדותנו על עיקרון אחד גדול, ונישאל מהי דרך ה'? תשובתנו תהיה בקצרה: לעשות טוב בעולם.

כדאי מאוד שנבדוק מידי פעם, עד כמה הטבה אנו מביאים לעולם באורחות חיינו, עם בני משפחותינו ועם הסביבה שאנו חיים בה. ככל שנעשה את העולם סביבנו טוב יותר - כך נדע שרמת יהדותנו גדולה יותר.

ב'חלקי בקהילתי' מחכים לך! 'חלקי בקהילתי' - גם החלק שלך!

יוקח נא מעט מים... ואקחה פת לחם

השבוע נעסוק בהלכות מצויות של נטילת ידים לסעודת פת

שאלה: נתקעתי בשדה תעופה בלי שום כלי לנטילת ידים. האם יש אופן בו אפשר ליטול ידים מהברז? אולי עדיף שאטול מכוס חד פעמית שאוכל להשיג באחד מדוכני המזון המהיר?

תשובה: מכיוון שנטילת ידים צריכה להיות ממים שנמצאים בתוך כלי, כתבו הפוסקים שאין ליטול ידים מברז, משום שהמים היוצאים ממנו היו בתוך הצנרת שמחוברת לבניין, וצנרת כזו לא נחשבת 'כלי'.

בנוגע לנטילה מכוס חד פעמית, כאשר אין בידו כלי אחר אפשר להקל ליטול ממנה, ובמיוחד בכוסות חד"פ חזקים [פלסטיק חזק או כוס קרטון] שיכולים לשמש לכמה פעמים, אולם בכוסות הקרטון צריכים לבדוק שאין סדק במקום החיבור של תחתית הכוס.

שאלה: במהלך בישולי השבת ביום שישי נחתכתי חתך עמוק מסכין. הפלסטר שהנחתי על החתך עשה את העבודה, ועצר את הדימום. האם הפלסטר הזה מהווה חציצה לנטילת ידים לסעודת ליל שבת?

תשובה: הדבר תלוי בסוג הפצע שיש מתחת לפלסטר. אם מדובר בפצע שכוואב או מדמם בלי הפלסטר, לא חוששים שזא יסיר את הפלסטר באמצע הסעודה ולכן הוא לא מהווה חציצה. אולם אם מדובר בפלסטר שמכסה על פצע שלא יכאב אם יסירו אותו, הפלסטר נחשב לחציצה ויש להסיר אותו לפני נטילת ידים.

אדם שנטל ידים כשעל ידיו פלסטר באופן שאינו חוצץ, והפלסטר נפל בשעת הסעודה, צריך ליטול שוב ידיו כדין לפני שממשיך לאכול לחם.

שאלה: באמצע סעודת שבת הוצרכתי להחליף לתינוק את הטיטול. תוך כדי ההחלפה התלכלכו לי הידיים. האם עלי ליטול ידים שוב כאשר אני חוזר לאכול?

תשובה: אם הידים ממש התלכלכו מ'תכולת' הטיטול, ובכוונתך להמשיך לאכול עוד לחם, עליך ליטול ידים בברכה. אם ידיך לא התלכלכו ממש, או שסיימת כבר את אכילת הלחם של הסעודה, טול ידיים בלי ברכה.

וציוונו על נטילת ידיים צילום אילוסטרציה: ברוך יערי - נשמת ירושלים
שאלה: אני עובד כסייד. מטבע הדברים יש לי על היד לכלוכים של צבע, כאלו שנשארים לפעמים על היד אפילו כמה ימים. האם לכלוך זה נחשב לחציצה בנטילת ידים לסעודה? האם ההלכה שונה באדם שאינו עובד כסייד וידיו התלכלכו מצבע?

תשובה: אם הלכלוך לא מכסה את רוב היד, הוא לא מהווה חציצה משום שדרך הסיידים להסתובב בידיים מלוכלכות, ואין זה נחשב לחציצה שמקפיד עליה. אולם אם הלכלוך מכסה את רוב היד, נחשב הדבר לחציצה, ויש לנקות את היד לפני נטילת ידים.

אדם שאינו סייד שצבע את ביתו ויש על

ידיו לכלוך של צבע, גם אם הוא בכמות מועטה נחשב הדבר לחציצה, ועליו לנקות את היד לפני נטילת ידים.

שאלה: מהי כמות המים שצריך להיות בספל כשבאים ליטול ידים, והאם צריכים להקפיד שכמות מינימלית זו תהיה בכלי גם לפני שבאים ליטול את היד השנייה?

תשובה: לפני נטילת ידים צריך לוודא שבספל יש לפחות רביעית מים, וטוב להדר אחר השיעור הגדול יותר של רביעית [150 סמ"ק]. ההלכה הזו היא בנוגע לכמות המים הנצרכת בספל קודם הנטילה, אולם הנטילה בפועל לא צריכה להיות מכל הרביעית, ומספיק ליטול את היד באופן שהמים באים על כולה.

גם אם אחרי נטילת היד הראשונה נשאר בספל פחות מרביעית מים, אפשר ליטול את היד השנייה ממים אלו, וכמובן, לוודא שהמים יגיעו על כל היד. אולם אם המים נגמרו בנטילת היד הראשונה, צריכים למלא שוב רביעית בספל בשביל ליטול את היד השנייה.

שאלה: ראיתי לאחרונה ספל שנטילת ידים מעוצב בצורה של כוכב. האם יש בעיה ליטול ידים מספל כזה?

תשובה: ספל בצורת כוכב כשר לנטילת ידים. בהלכה מבואר שיש להקפיד ששפת הכלי ממנו נוטלים ידים תהיה בגובה אחיד, ולכן גם אם הכלי הוא בצורת כוכב, כל עוד שפת הכלי היא בגובה שווה, אפשר ליטול ממנו. הנוטל ידיו מכלי ששפתו אינה שווה, יש לשפוף את המים דרך החלק הנמוך יותר של השוליים, ולא דרך המקום הגבוה יותר.

מעניין לדעת

מדוע ברכת 'על נטילת ידים' נאמרת אחרי הנטילה, בשונה מכל ברכות המצוות שמברכים לפני מעשה המצווה?

מאחר ולפעמים הידיים אינן נקיות, וצריכים קודם ליטול ידים בשביל שנוכל לברך, נהגו בכל הנטילות לברך אחרי הנטילה. עם זאת, יש להקפיד לברך 'על נטילת ידים' לפני הניגוב, משום שהניגוב הוא חלק מהמצווה והברכה לפני עדיין נחשבת ברכה לפני מעשה המצווה. יש להוסיף, שמרגע ששופכים את המים על הידיים, התחילה הנטילה, ואין להפסיק בדיבור, גם לפני הברכה והניגוב.

וילכו שניהם יחדיו

בפרשת העקדה, אנו ניצבים מול רגע של מסירות שאין דומה לה. אברהם אבינו נדרש למסור את היקר לו מכל - בנו, עתידו, ללא כל הסבר, אלא מתוך אמונה טהורה ומוחלטת. אין למסירות זו אח ורע - לא רק במעשה אלא גם בלב - ויתור על כל הבנה אנושית, והישענות מוחלטת על אמונה גמורה בבורא עולם.

אך מדוע "עקדת יצחק" ולא "עקדת אברהם" הרי אברהם הוא העומד בניסיון!

חז"ל מלמדים שעיקר הניסיון של אברהם היה - ביצחק עצמו. לא עקידתו בפועל, אלא עמידתו בניסיון. האם יצליח אברהם להנחיל לבנו אמונה חיה ועמוקה כל כך, עד שיהיה נכון להקריב את עצמו מרצון לשם שמים. כאשר ראה אברהם שבנו הולך עמו "יחדיו", מתוך רצון פנימי ודבקות, הבין שאמונתו חדרה ללב יצחק, נבחנה ונמצאה נאמנה.

התורה מדגישה שוב ושוב "וילכו שניהם יחדיו" כי זה היה עיקר הניסיון: אם ילכו שניהם יחד; אם האמונה תעבור מדור לדור, אם הבן ילך בדרך האב לא מתוך כפייה, אלא מתוך אהבה. הפרשה מגלה לנו כיצד משרשים את האמונה בבנים - בשמחה. "אברהם היה שש וששמ לעשות רצון קונו, ובאותה שעה דמעות נזשרות מעיניו לתוך יצחק בנו". זה סוד החינוך האמיתי - שילוב של דמעה ושמחה, מסירות ורוך.

כאשר הילד רואה את אביו שש וששמ בעבודת ה', גם כאשר היא דורשת הקרבה - נחזקת בו אמונה חיה, אמונה של שמחה ולא של כובד.

כך גם בדורנו: החינוך דורש מילדינו לוותר ולהקריב, לעיתים ויתורים לא פשוטים ואף כואבים: בילויים מסוימים, סמארטפונים ורשתות חברתיות

חינוך המעביר את דרך האבות לדורות הבנים,
חייב להקרין שמחה פנימית ולהשרות שלווה

שמושכות את הלב: לוותר על אופנות, תרבות זרה, וקלות דעת שסובבת אותנו.

אלו הן עקדות קטנות של דורנו, שבהן נבחנת נאמנותם של בנינו לאמונתם. אך כדי שיוכלו לעמוד בכך - נדרשת דוגמה חיה מאתנו. עלינו להיות נכונים לוותר גם בעצמנו: על נוחות ותענוגים, על זמן ומעמד 'לא מתוך עצבות או כובד, אלא מתוך שמחה פנימית ודבקות ברצון ה'.

כאשר הילד רואה את אביו יוצא בערב ללמוד תורה - לא עייף ומוכרח, אלא שמח וחי, בתחושת שליחות, אותה שמחה חודרת לליבו ומעצבת את אמונתו. כך נולדת אמונה של אמת: לא אמונה של חובה, אלא אמונה של אהבה.

וזה הדוגמה החינוכית שהתורה מלמדת בפרשת העקדה, היסוד עליו נשענת המשכיות האומה. אברהם העמיד את יצחק - לא רק בגוף, אלא גם ברוח; הוא העמיד דור שממשיך את דרכו. גם כל דור שמצליח להנחיל לבניו שמחת אמונה - ממשיך את ברייתם של אברהם ויצחק.

סיפור העקדה, הנזכר פעמים רבות בתפילותינו, איננו רק זיכרון של עבר - אלא מחויבות חיה להווה ולעתיד. בכל פעם שאנו מזכירים את "עקדת יצחק", אנו מזכירים לעצמנו את האחריות להמשיך את דרכו של אברהם. לחנך, להקריב, לשמוח בעבודת ה', ולהוליך את ילדינו בדרך האמונה. כי עיקר קיומה של אומתנו תלוי בזה - בהליכה המשותפת של האבות והבנים, באותה רוח של:

"וילכו שניהם יחדיו"

להיקהל ולעמוד

רשמי עצרת התפילה שהתקיימה בשערי ירושלים, ביום חמישי שעבר, יוסיפו להדהד עוד שבועות ארוכים. אחת הטענות שנשמעו בביקורת עליה, היתה היעדר מסר אחד, חד וברור. היו מי ששמעו או ראו כמה גווני מחאה או תפילה, התנגדות או מלחמה.

לאמיתו של דבר, בכל ציבור המתקהל יחד, יש כמה וכמה צבעים וגוונים. המכנה המשותף הרחב, הוא זה שמגדיר את מהותה של הקהילה, משום שהוא גדול יותר מ חילוקי הדעות הבריאים המתקיימים בתוכה. גם אצלינו בקהילות 'חלקי' יש לא מעט חילוקי דעות בין חברי הקהילה, ולא כולם תמימי דעים בכל תחום. אך הצד השווה הוא שכל החברים מבקשים לעבוד את ה' יחד בשמחה, לקבוע את מקומם בבית המדרש, ולהשתדל לרוכסם את הליכות חייהם כעבדי ה'. מטרת העל הזו, מחפה על ההבדלים המזעריים, ומאפשרת לכולם להיות קהילה אחת ומגובשת, אוהבת ומכבדת.

מטרת העל של כל משתתפי העצרת, היתה אמירה ברורה אחת. התורה היא הערך העליון שלנו, ולומדיה הם העילית של עמנו. לא נאפשר בשום אופן, לעקור בן ישיבה מבית המדרש, גם מול טיעונים של שלום העם, והצורך בלוחמים. תפיסת המציאות שלנו, רואה את הדברים אחרת: מאחורי כל מהלך נראה לעין, יש עולם פנימי עשיר של מציאות רוחנית והיא הקובעת. שם מתנהלת המלחמה האמיתית, ועליה אי אפשר לוותר.

זו הקהילה העניקת, אליה משתייכים לומדי התורה והעמלים לפרנסתם, מכל העדות והחוגים, כולנו תמימי דעים: הערך העליון שלנו, הוא התורה ולומדיה המקיימים אותה בחיננו.

קריאה מחכימה
המערכת

חלקיומי

ספר תנ"כי יומי בבית 'חלקי בקהילתי'

מתחילים
את היום
חזק!

רוצים לפתוח את היום
עם אנרגיות חיוביות?

בכל בוקר נשלח לכם משפט
חזק ומעורר השראה
קצר · קולע · שיעשה לכם טוב בלב

כי אפלאים אלה אלה באקום
אשה לך את היום...

להצטרפות שלחו את המילה 'תוכן'
למספר 055-3390473

חלקי בעבודתי

הרה"ג **שלמה ליפשיץ**

רב הקהילות החרדיות הר יונה ג' ויסודות בני ברק

הזקן והמניין

הוא זקן מאוד, נמוך וכפוף. נראה שזקנו הלבן מגיע עד ברכיו, תחושה שנוצרת בגלל הגוף הקטן מחד והזקן הגדול. גבוהי הארוכות מכוסות את עיניו המרתקות, ואת המבע בהן קשה לתאר. תקיף ובוהר, מלטף ורך. נראה כאילו הוא כל הזמן במסע. מעולם לא העזתי לדבר איתו, ואני לא ידע עליו כלום. בית הכנסת של עולי משהד הוא כל חייו, לא ברור אם בתפקיד, אבל הוא תמיד שם. אני אוהב לדמיין איך שכשלא רואים אותו, הוא מטאטא את בית הכנסת עם הזקן הארוך שלו.

פעם ראיתי אותו מקפץ מעל הגדר בדרך לבית הכנסת, מקצר את הדרך. לא יודע אם בכל הקשר לבית הכנסת הוא עדיין צעיר... או שקשה לו ללכת. כמעט ובאתי לעזור לו, אבל חששתי, הוא מסוג האנשים שלא יתנו לעזור להם כל עוד הם מהלכים על רגליהם.

בחורף ובקיץ, בגשמים חזקים ובשמש קופחת, דבר לא יגרם לו להישאר בבית. צועד עם פנס שמאיר את דרכו לפנות בוקר וחוזר בשעת לילה מאוחרת לדירת העראי שלו, המקום בו ניצבת מיטתו.

לאחרונה החל ללכת עם הליכון, המקל כנראה כבר לא מספיק. אך הוא בשלו, ממשיך לבוא תמידין כסדרן, איש לא יקדים אותו בשחרית, איש לא יאחר אחריו בערבית. הוא יפתח ויסגור, מתנהל עם ההליכון בקושי, אך הוא בבית הכנסת - נשמת חייו.

לפני 5 שנים כשבישרו על סגירת בתי הכנסת בעקבות המגפה, מיד חשבתי עליו. מה יעשה, ואיך ימשיך לחיות. הוא בקבוצת

מחשבות בוערות, חול 'הזקן של בית הכנסת' שמחובר אליו בכל נפשו ומאזו

סיכון, ואסור לו לצאת מהבית, הוא גר קרוב אלי, אבל איני יודע איפה בדיוק. כשאמרתי קדיש נעמתי קצת יותר קרוב לכביש, אולי הקדיש יגיע לאוזניו.

אחרי חודשים ראיתי אותו, יוצא להתפלל במניין תחת ביתי. עיני זלגו דמעות. נעמדתי מרחוק ככל שמותר להתקרב אל האיש הקדוש הזה. מהאנשים של הדור הקודם, הם מקבוצת סיכון אחרת... סיכון שגדל אם לא יבוא להתפלל במנין...

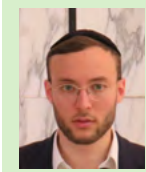
בין מנחה לערבית הוא נשאר לשבת, כולם הלכו, אך לו אין כח ללכת ולחזור. לקח את אחד מן הכיסאות שמעבר לגדר וישב עליהם. אני מביתי עליתי לצפות על האיש הזה, על הזקן הגדול ועל העיניים הבוערות הממוקדות.

כשירדתי לתפלת ערבית, התקרבותי אליו שוב. בסוף התפלה, הוא לקח את כסאו והרים אותו מעבר לגדר, להעביר אותו לתחום הבניין. רצתי לעזור לו... זכות נדירה. חשבתי שרק את הכיסא שלו הוא מעביר, אך מתברר שהוא ממשיך לשאר הכסאות. רמוזי לבחורים שעמדו שם להקדים אותו בכדי לא להטריח אותו... ורק אחר כך הסתפקתי אולי זה לא היה נכון, אולי רצונו הוזך היה להמשיך לסדר את בית הכנסת המאולתר... הבטתי בו, מתהלך לאיטו אל ביתו, נעזר בהליכון, מתקדם לעוד יום של קדושה ועבודת הבורא.

נשארתי על עומדי, וזלג דמעות של הערצה ותקווה מתי גיעו מעשי למעשי אבותי... מתי אזכה גם אני שבית הכנסת יהיה נשמת חיי...

חלקי בעמלי

במדור זה נפרסם מדי שבוע טורים של בעלי מקצוע בתחומים שונים שיחלקו עצות שימושיות תמיסונים האיש

אברהם בויאר
חלקי בקהילתי - רכסים
נדר התפילין
052-719-2102

והיו לטוטפות

מדוע תפילין מהודרות יקרות? מבט אל מאחורי הקלעים של עבודת הסת"ם
רבים שואלים: מדוע תפילין מהודרות עולות כל כך הרבה? זוהי שאלה טובה, והתשובה טמונה בהקפדה הבלתי מתפשרת על ההלכה, באיכות חומרי הגלם ובזמן העבודה הארוך והמדויק המושקע בכל זוג. כדי להבין יותר, נצא למסע קצר בעקבות תהליך יצירתן של התפילין, המשלב אומנות, מסורת וקדושה.

לפני שנדבר על מחירים וייצור, יש כלל ברזל שיכול לחסוך לכם אלפי שקלים ועוגמת נפש הלכתית: אל תתפתו לקנות מוצרי סת"ם סגורים! לצערנו, שוק הסת"ם מלא במלכודות. וחאפרים שמוכרים מוצרי סת"ם ברמה מאד נמוכה, מהסיבה הפשוטה - אנשים לא מבינים מה נדרש בתחום.

תפילין: לא קונים בתי תפילין מוכנים וסגורים, אתם עלולים לקבל בתים מעור דק, עם חורים מודבקים או פרשיות שאינן כשרות. הדרישה היא אחת: "אני רוצה לראות את הבית פתוח ואת הקלף של הפרשיות לפני שאתם סוגרים אותו!" ודאו שהבתים מרובעים יפה, שהתפילין של ראש מחולקים מבפנים לארבע ושהפרשיות כתובות על קלף כשר.

מחזות: מזוזה סגורה בבית פלסטיק? בקשו לראות את הקלף פתוח לפני הגלגול!

ההקפדה ה"חמה" ביותר: ייצור תפילין הוא עבודת אמון מוחלטת. כשרות התפילין תלויה במעשים שנעשים הרחק מעיני הקונה.

- היצור (מייצר הבתים) מחזיק ב יכולת להעלים במהירות בעיות חמורות: דוגמה מחרידה: כאשר נוצרים חורים או סדקים בעור הבית, יצרן חסר יראת שמים עלול "למרוח" דבק או לכסות את הפגם בצבע שחור, ובכך לפסול את התפילין, מבלי שתוכלו לדעת על כך לעולם.
- רק יצרן המקפיד על 'לשם קדושת תפילין' ככל שלב, ויש לו אחריות ופיקוח, יבטיח שהכשרות שלכם אכן שלמה!

מסע בן שנה: תהליך ייצור התפילין

תפילין מהודרות מיוצרות מתוך הקפדה על כל פרט. התהליך ארוך כשנה, ודורש מומחיות ויראת שמים רבה:

חומר הגלם: התפילין מיוצרות מעור צוואר של שור (בהמה גסה), הנחשב לעור האיכותי ביותר ומחזיק מעמד לאורך שנים.

שלבי הייצור: ייצור הבתים הוא תהליך ארוך ומדויק, הדורש עבודה יסודית ואומנותית:

1. עיבוד העורות: תהליך שנמשך כחודש ימים.
2. חיתוך העורות: הכנת חתיכות העור המתאימות.
3. יצירת "בולקעס" (יד/ראש): עיצוב העור לצורת בית התפילין, תהליך הנמשך 3-4 חודשים.
4. יצירת גגות ריבוע
5. יצירת הש"ן בראש
6. שיוף ויצירת ריבוע מושלם: הקפדה על צורת הריבוע ההלכתית המדויקת.
7. יצירת התינון (בסיס התפילין).
8. צביעה (בצבע שחור לשם מצוות תפילין).

אצלינו בנור התפילין, המלאכה נעשית ע"י עובדים ירא שמים שיודעים את ההלכות, ועובדים לשם מצווה. הכל עובר תחת המשגח בבדיקה יסודית לכל בית בנפרד ולכל אורך תהליך הייצור, על מנת לוודא עמידה בסטנדרטים ההלכתיים המחמירים ביותר. הידור מיוחד שלנו, הוא 'פרודות הניכרות' בין ארבעת בתי הפרשיות בתפילין של ראש.

בסופו של דבר, רכישת תפילין מהודרות היא השקעה לדורות במצוות יסודית, המבטיחה שהמצווה מתקיימת באופן המהודר והשלם ביותר, מתוך קדושה ויראת שמים.

יזמי וחברי קהילות חלקי בעלי מקצוע בשלל תחומים שונים ומגוונים - יש לכם מידע וטיפים שימושיים לחלוק עם קוראי הגילוי? פנו אלינו ונשתדל לפרסם.

דבר יום ביומו

בקהילות חלקי, מתקיימים סדרי לימוד מגוונים, בכל קהילה על פי נטיית הלב של חבריה, ורצונם לעסוק בחלק מחלקי התורה. בקהילות רבות, לימוד הדף היומי הוא הציר היומי סביבו נע הלימוד, ובשבוע החולף לרגל יום הירצייט למחולל לימוד הדף היומי מהר"ם שפירא מלובלין זצ"ל, ערכו סדר לימוד מיוחד.

יזמי חלקי מספרים

המנוע האדיר מאחורי כל קהילה, הוא היזם הנמרץ שמשקיע מזמנו ומרצו לגבש, לחזק, להקים לקיים ולהוסיף כח. שניים מהיזמים הבולטים, סיפרו השבוע על מאחורי הקלעים של השיעור השבועי:

ר' שמואל אחרר - חלקי בקהילת רמת בית שמש א':

רבע שעה לשיעור עדיין לא היה מגיד שיעור, והתחלנו שיחת חברים מעניינת. בינתיים הגיע צעיר דתי לאומי שחיפש מעריב, הזמנו אותו להצטרף ואז הגיע המגיד שיעור והתחיל לדבר בענייני דיומא ופרצה סערה רבת כלבבי...

ר' שלמה גודמן - חלקי בקהילת נוף כינרת:

בסוד ההצלחה של כל שיעור עומד "המגנט המשולש" 1. התורה - עצם הלימוד, ההלכות, והתוכן הרוחני שמעשיר. 2. האוכל

חברי הקהילה במערב בני ברק עלו לצינון בהר המנוחות וקיימו שם את הלימוד המשותף.

כך נהגה גם קהילת קוממיות, שאף חגגה ארבע שנים ליסוד השיעור

- משהו קטן או גדול, רק כדי לרצות את היצר ולתת תחושת פינוק. 3. החברה - זוה, ללא ספק, הגורם החזק מכולם.

אנשים באים לשמוע דברי תורה, והאוכל בהחלט מוסיף. אבל מה שגורם להם לא לפסס, זו האווירה, החברה, התחושה שכולם ביחד. כשפרשת הפצ"ת התפוצצה, היה שיעור מעניין ומרתק בנושא "שוב א", ואחרי השיעור הכל התפוצץ עם דיון סוער: מי אשם, ואיך זה קרה. כל אחד הביע את דעתו, והשיחה זרמה והתלהטה. זה השפיע של המשולש, דוקר סוער ומושך.

וכרגיל...

בקהילה ברמות א' אחד מחברי הכולל, מוסר חבורה על הסוגיא לבני הקהילה

ובקהילה בבית שמש (בר אילן) ממשיכים עם סדרת השיעורים בהלכות 'בשר בחלב'

מחלקת התוכן של 'חלקי בקהילתי' שמחה לבשר לכלל הציבור על מגוון תוכניות המיועדות לקהילות החרדים העובדים בכל אתר ואתר

מאגר ענק המכיל שלל תכנים בנושאים מגוונים
הרצאות בנושאי יהדות, אמונה, תורה ותפילה,
מוסר והנהגת האדם בחיי היום יום
הלכה למעשה, ידע תורני נרחב, וסקירות
היסטוריות של סוגיות מרתקות

לצד תוכניות לימוד מעשירות, ערבי גיבוש,
וסדרת מפגשים מחכימים בהתאמה
מדויקת לצרכי קהילתכם ואופי חבריה

מוזמנים לפנות למחלקת התוכן : 055-3390473

לילדי חלקי

מנדי פרומר

חידות לכל המשפחה לשולחן שבת
לע"נ ר' שמואל בן ר' דב ודבורה בת אברהם שמואל הכהן

גידור ושומר

- א. איזה עץ נטע אברהם?
- ב. כיצד נקרא נכדו השני של לוט?
- ג. באיזו עיר עבר להתגורר אברהם לאחר הפיכת סדום?
- ד. מה ביקשו אנשי סדום לשבור בביתו של לוט?
- ה. כיצד ציוו המלאכים על לוט "נוס"?
- ו. כיצד מתארת התורה את התעכבותו של לוט?
- ז. מה עלה מסדום והגיע עד לאוזניו של ה'?
- ח. שני מאכלים שהגיש אברהם לאורחיו לצד בן הבקר, שניהם באות ח'?
- ט. אחד מאחייניו של אברהם שעליו מסופר ממש בסוף הפרשה ומשמעות שמו היא בין השאר "הרג"?
- י. באמצעות מה משכו המלאכים את לוט?
- כ. כיצד מתואר המרחק של הגר מישמעאל?
- ל. מה הזמין לוט את המלאכים לעשות בביתו?
- מ. כיצד נקראת הסכין שלקח אברהם איתו להר?
- נ. מה ה' אמר לאבימלך על אברהם? באיזה תואר כינה אותו?
- ס. מאיזה סוג קמח ביקש אברהם משרה שתכין מאפים לאורחיה?
- ע. בכורו של נחור?
- פ. שר צבאו של אבימלך?
- צ. חוץ מהערים, מה עוד הפך ה'?
- ק. מה עלה מהארץ לאחר שה' הפך את סדום?
- ר. פילגשו של נחור?
- ש. מה אמר אברהם לנעריו לפני שנפרד מהם עם יצחק?
- ת. אחד מבני ראומה, שמו כשם חיה שמעורה הכינו כיסויים למשכן?

ח' ז' ט'
ט' י' יא'
יב' יג' יד'
יד' טו' טז'

טז' יז' יח'
יט' כ' כא'
כב' כג' כד'
כד' כה' כו'

כז' כח' כט'
ל' לא' לב'
לג' לד' לה'
לו' לז' לח'

לט' ס' סא'
סב' סג' סד'
סה' סו' סז'
סח' סט' ע'

עא' עב' עג'
עד' עה' עו'
עז' עח' עט'
פ' פא' פב'

פג' פד' פה'
פו' פז' פח'
פט' צ' צא'
צב' צג' צד'

לחם עבודה

כל הקשיים והאתגרים,
נועדו לטובתנו. טובה שלמה
שמחוברת לטוב נצחי

נותן - אנחנו מקבלים. ככה לא מתדמים. ככה זה ברושות.

אם אנחנו רוצים להתדמות אליו, קובע הרמז"ל, עלינו להיות: 'בְּעָלֵי טוֹבָנוּ וְשִׁלְמוֹנוֹ'. כאלו שיוצרים את הטוב והשלמות שלהם, ולא מקבלים אותו במתנה. קצת כמו הבורא יתברך, שלא מקבל את שלמותו ממישהו אחר, בהיותו בלתי תלוי בזולתו. לא ממש כמוהו, שהרי רק הוא אדון הכל ובעל הכוחות כולם. אבל קצת כמוהו. מתדמים. דבקים.

הדרך היחידה שנקבל טוב אמיתי ושלם, היא אם נבחר וניצור אותו. לכן קיים הקושי בעולם, המורכבויות והאתגרים. כדי שהטוב שלנו יבוא מתוך בחירה שלנו, טוב אמיתי ונצחי. אין דרך לעשות את זה אחרת.

הקב"ה ברא את העולם כדי להיטיב לברואים, אלא שאנחנו צריכים להבין מה זה טוב. הטוב האמיתי היחיד שיש בעולם, טוב מוחלט, טוב גמור, טוב שאינו ניתן לערעור, הוא הקב"ה בעצמו. הבעיה היא שאת הטוב הזה הוא לא יכול לתת לנו. זה טוב שיכול להימצא רק בו. מצד שני, לתת לנו חלקיקי טוב, זו גם לא אפשרות. הקב"ה הוא שלם ולכן עושה רק דברים מושלמים. אז מה עושים? איך הקב"ה ייטיב לזולתו.

גזרה חכמתו, מבאר לנו רמז"ל בדרך ה' "שמציאות ההטבה האמיתית הזאת, יהיה במה שיותן מקום לברואים לשיתדבקו בו יתברך..." דרך הדבקות בבורא, אנחנו מתחברים אל הטוב היחיד שקיים בעולם, ושייכים אליו גם אם בנקודות קטנות ומצומצמות. כי גם פירור של טוב נצחי, הוא נצח. וגם טיפה של אינסוף, היא אינסופית.

איך דבקים בקב"ה? מתדמים לו, הולכים בדרכיו: "לִלְכֹת כָּל דַּרְכֵי וּלְדַבֵּק בּוֹ" מה הוא רחום, אף אתה רחום, וכאן יש עניין קריטי: כדי להתדמות לבורא אנחנו לא יכולים להיות רק 'מקבלים'. אם נפתח ידים לקבל, ודוקב"ה יפתח ידיו וייתן, - הרי שאנחנו לא מתדמים לו בכלל. להיפך! הוא

"יצא לי לא פעם לתהות, אם הקב"ה ברא את העולם כדי להיטיב לנו, למה הכל קשה כל כך? למה הוא לא יכול פשוט להיטיב לנו, ואנחנו נקבל את כל הטוב שלו בידים פתוחות. בכל פעם שמעתי את התשובה, תוך שימוש במונח הארמי 'נהמא דכיסופא' שפירושו 'לחם בושה', וההסבר הוא שאם נקבל את הכל בחינם, זו תהיה בושה עבורנו, כי כשאדם מקבל מתנה, הוא מתבייש מנותן המתנה.

אני לא ממש מבין את התשובה הזו. הרי הקב"ה הוא שקבע את הדברים ככה. למה הוא לא יכול לסדר את הדברים ככה, שלא נתיישי?"

(יעקב, בחור נכבד בישיבה גדולה נכבדה לא פחות, שומע ועדים במחשבה. סוחב את השאלה הזו מהישיבה קטנה - היא דווקא כן פחות, אבל זה לא לעכשיו - לא קיבל תשובה שהניחה את דעתו, ועכשיו כבר לא נעים לשאול)

ואוה... רבי יעקב. כבוד גדול.

הטיעון 'נהמא דכיסופא' באמת נשלף בקלות, אבל שתי המילים האלו לא יכולות להחזיק את העסק לבד, וצריך קצת להרחיב את הרעיון. צריך להרחיב הרבה כמוכח, אבל ננסה לתמצת.

חלקי בארץ החיים

ברוך יערי

וילכו... יחדיו

בדרך לעצרת זעקת התורה.
ירושלים, חשון תשפ"ו

מו"ד: חלקי בקהילתי
יזמות קהילתית תורנית.
מייסד: הרב"ג ברוך צבי גרינבוים
עורך: אהוד בן יהודה

כותבים קבועים:

הרב אפרים קרלינסקי, הרב דב הבלין, הרב שלמה ליפשיץ,
הרב זאב קצנלבון, הרב נתנאל זליקוביץ,
הרב עלי מורגנשטרן, הרב יעקב שאפנס, ברוך יערי
עיצוב גרפי: נמיק פרסום, עיצוב גרפי: מירי 054-8420999

חלקי בקהילתי

חלקי בקהילתי:
רחוב קה"ה 14 ירושלים

מרכז מידע ארצי:

02-6260115

cheli.co.il

helioffice@gmail.com

חרדי עובד ומרגיש לבד?
'חלקי בקהילתי' - תרגיש בבית

חלקי בקהילתי 02-6260115

משפחה לא בוחרים

הרבה סיבות היו לא
להשתתף בעצרת, רק
אחת נכונה ומוצדקת

מה שאנחנו רואים בעיניים זה קרום
חיצוני של המציאות, ומאחוריו יש אינסוף
עולמות פנימיים.

בפרשה הקודמת, ארבעה מלכים וצבא
מפלצתי, יורדים דרומה מכיוון תורכיה,
ומנגבים בדרכם את כל מעצמות המזרח
התיכון. הם מכים את הרפאים, את הזוזים
ואת האיימים (גִּיפְרִיא - תְּקִיפִיא - אִימְתָנִי,
מתרגם אונקלוס) מנצחים באהלן אהלן
את החורי שיושבים על פסגת ההר,
ומקנחים בכל שדה העמלקי, וגם האמורי
בחצצון תמר. מלכי סדום ועמורה אפילו
לא מוכים, הם פשוט טובעים בבורות של
עמק השידים, וכל הנשארים נסים רחוק.

ואז אברהם אבינו יוצא להילחם בארבעת
הצבאות האדירים האלו, הוא ואליעזר
או עוד 318 חב'רה שלו, שיוצאים איתו
לקרב. הוא מנצח כמובן, מכה אותם ורודף
אחריהם, אבל יש משהו שעוצר אותו. דן
או חובה, המקום בו עתידים בניו להעמיד
צלם. שם פתאום תשש כוחו של אברהם.

בואו, לועגים לנו תמיד: 'המטוסים של מי
הפציצו באיראן? ומי נלחם ומסכן את חייו
בעזה?'. אם מסתכלים במבט הטבעי, אתם
צודקים לגמרי. אבל ביום חמישי האחרון,
התאספו כמה מאות אלפי יהודים בשערי
העיר ירושלים, והכריזו ואמרו: ה' הוא
האלוקים. אנחנו יודעים שיש עוד כל כך
הרבה מעבר למה שאנחנו רואים בעיני
הבשר. התורה היא הערך העליון שלנו,
לומדיה הם מקיימי העולם, והיא הציור
המרכזי סביבו סובבים חיינו.

זו האמירה המהותית של העצרת הזו
בעיניי, וזה החוט המקשר בין כל גווי
המגזר שהתאספו ובאו מכל קצוות
הארץ, לעמוד שם ולהצהיר. זו עמדתנו,
מכאן אנחנו לא זזים. זה הציבור שלי, זו
ההשתייכות החברתית הרחבה שלי. לכאן
אני שייך.

אז למה לא הייתי בעצרת, אתם שואלים.
אה, טיסה שהתאחרה בחמש שעות,
ונחתה בארץ רק לקראת 19:00 בערב. אל
תשאלו.

המגזר החרדי, והוא שונה מאוד מ'החרדי
הרגיל'. ועדיין: זו החברה שהכי טוב
לחיות בה.

עו"ד ר' יעקב וינרוט ז"ל התראיין שלא
כהרגלו, לאחר הפגנת המיליון מול בית
המשפט העליון לפני רבע יובל כמעט.
בראיון הוא הסביר בסערת רוחו, איך
בבת אחת התברר לו עד כמה הוא שייך
לשבט שלו - החרדי: "ברחוב ז'בוטינסקי,
ליד חנות כלי חרסינה, פתאום שמעתי את
השבט שלי צועק 'שמע ישראל'. עצרתי
את האוטו. הייתי מוכרח, ובכיתי. כי אני
כבר לפני שנים הגעתי למסקנה שאני שייך

כולם פה אחים שלי, אחי
ציילום: ברוך יערי

לאותה חבורה אורורה של הלא שייכים...
והשלמתי עם זה... ופתאום עברה בי
תחושה אדירה שאני שייך."

בניגוד לוינרוט, אני בלתי נפרד מאז
ומעולם. זו החברה שלי, ואני שייך אליה
בחבל הטבור. היא לא מושלמת, אבל יש
בה דבר אחד שלדעתי גם היה האמירה
המרכזית של העצרת. המסרים לא היו
אחידים, והיו כל מיני הכרזות. אבל יש
אמירה אחת, שהיא מה שמשדר הציבור
הזה בעצם היותו, והיא גם הסיבה שאני
מוכן לבלוע את כל העניינים שתוארו כאן
בהרחבה.

יש שתי דרכים להבין את המציאות
שאנחנו רואים בעולם. האחת: לראות
את ההתנהלות הטבעית, את חוקי הטבע
והסיבוב של כדור הארץ סביב צירו.
החזק שורר, זרע שנשתל באדמה צומח,
ואש שורפת. ויש אפשרות לראות איך
'ה' הוא האלוקים' ולהאמין בכל לב שכל

לא הייתי שם. לא הייתי בעצרת התפילה
שהתקיימה בשערי ירושלים ביום חמישי
האחרון. הנה אני שם את זה כאן עכשיו
על ההתחלה, שננקה שולחן. למה לא
הייתי, מבטיח להסביר בסוף. יש לי סיבה
אחת טובה. אבל אני רוצה לדבר רגע על
הסיבות הפחות טובות, והיו כאלו. לא
מעט:

למה נזכרתם עכשיו (שאלה טובה) ולמה
לא עשו עצרת תפילה וזעקה כששחטו כאן
יהודים. (עשו. מלא מלא עצרות קטנות)
למה עושים עצרת כדי להגן על חוק גיוס
עם מכסות (מי אמר שזה מה שאנחנו
רוצים) למה הפוליטיקאים יושבים על
המרפסת עם הגדולים, (כי הם יכולים)
ולמה המשועעים על הגגות (למה באמת?)
למה לא יכלו לעשות עצרת עם טון
אחיד (כי אנחנו דור מבולגן) ולמה היתה
אלימות בסוף העצרת, בניגוד לעצרות
הקודמות שהתפזרו בשקט (אנשים אחרים
וזמנים אחרים, ואולי גם הגיע הזמן להביע
זעם).

איך אתם תוקעים סכין בגב של החיילים
(אנחנו ממש לא) ולמה לא הבעתם אף
פעם הערכה לחיילים שומרי תורה ומצוות,
שמסרו את נפשם באמת ובתמים למען עם
ישראל (בזמנים מתוקנים, כנראה שהייתה
הבעת הערכה גדולה. אבל כשאתה סופג
בליסטראות, אתה יותר מתגונן ופחות
מפאר).

ואם כבר שאלות. מה יהיה עם הציבור
שלנו? ומה עם העסקנים ששולטים
לפעמים שלא כדין, והקבלה למוסדות,
וגרירת הרגליים. ולמה לא עוסקים מספיק
בנושאים כואבים, ומשפחות מדממות
מתמודדות, עם נושאים מורכבים. למה
מלינים את שכן של הגגנות והמורות,
ולמה ההמלצה לבטוח בקב"ה שיפתור
את בעיות הפרנסה, לא חלה כשמדברים
על הכלל. הרבה שאלות טובות, הרבה
סיבות מפוארות - לא ללכת לעצרת.
להסתכל מהצד על הציבור החרדי על
שלל מגרעותיו, מבני הכוח שלו, תירוציו
העלובים, אתגריו המורכבים. להסתכל
מהצד, לבזו ולבקר.

לפני הרבה שנים, שאלתי את הרב שלי
בקשר לחבר טוב שחתך מדרך התורה
והתנהג כחופשי בעולם.
'תגיד לו', אמר הרב 'שהחברה שלנו היא
החברה שהכי טוב להיות בה. למרות כל
החסרונות'. לרב יש לא מעט ביקורת על